

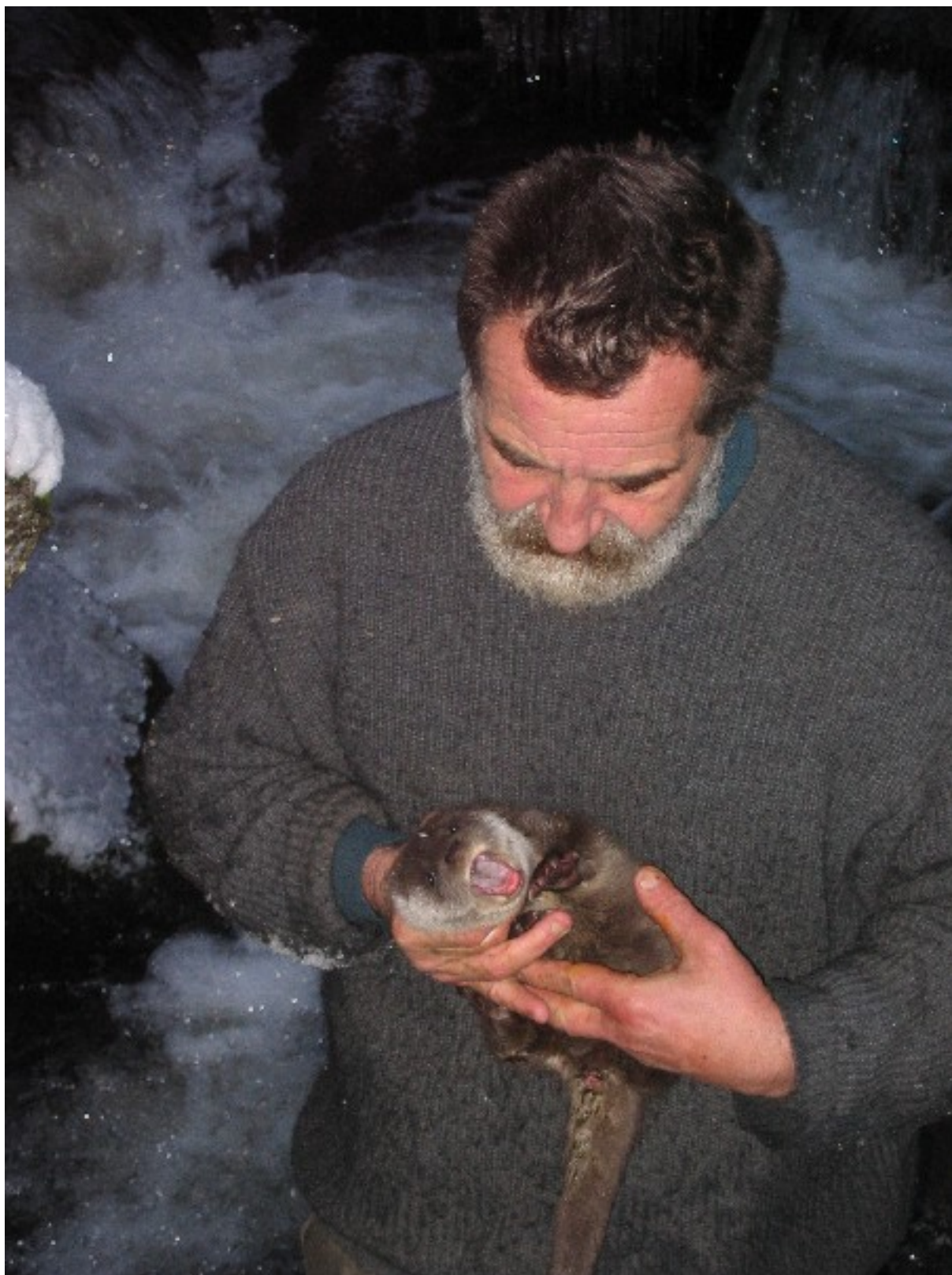
Vydra z Vydry

Dobrodružnou záchrannou akcí zažili koncem listopadu provozovatelé Turnerovy chaty, která stojí na břehu řeky Vydry. Takhle o tom vyprávějí.

Kolemjdoucí turista, který si po ránu vyšel z Antýglu po cestě podél řeky se při své zastávce na chatě zmínil, že asi kilometr výše proti proudu viděl na kamenech při břehu pobíhat a pískat malou vydříčku. Byl to pro nás jen další důkaz, že vydry v Povydrí ve volné přírodě opravdu žijí, i když zahlédnout je se vzhledem k jejich způsobu života daří jen velmi vzácně. Vydry totiž v noci loví a ve dne spí.

Návštěvník se vydal na zpáteční cestu, ale po slabé hodině telefonoval, že vydříčku už není vidět, zato slyšet je stále. Pískání, které prý znělo zoufale, se ozývá zpod balvanů navršených na břehu řeky pod silnicí. Nepotřebuje zvířátko pomoci?

Vydali jsme se tedy směrem k Antýglu a skutečně se nám podařilo pískání zaslechnout a po krkolomném skákání po zasněžených kamenech i najít místo, odkud se ozývá. Zvuk se pohyboval v několikametrovém úseku navršených balvanů, pod které se pravděpodobně vydříčka propadla skulinkou.

Po chvílce jsme jí dokonce zahlédli vyběhnout zpod jednoho z balvanů na malé písčité molo u vodního proudu, byla však opravdu ještě maličká a vydří mládátka, jak jsme se dočetli, se vody bojí. Za chvílku zase zmizela z dohledu zpět pod kamenitý břeh a její pískání znělo opravdu jako volání o pomoc.

Bylo nám jasné, že bez odborné asistence vydřičce pomoci nedokážem. Zavolali jsme tedy pana Lukeše ze Záchrané stanice v Kašperských horách, který se nám přes léto stará o ochočenou vydru ve výběhu před naší chatou. Zvířátko v ohrožení bylo pro něj samozřejmě důležitější než sváteční oběd, takže během dvaceti minut už se po zledovatělé cestě blížilo zelené auto se znakem stanice a panem Lukešem starším a mladším.

Šťastnou náhodou se právě na místě na své obhlídce objevil také strážce Národního parku pan Pecánek, vybavený zkušenostmi a hlavně řetězy a nástroji - protože v divočině člověk „nikdy neví“. Další akce už byla opravdu kolektivní. Pan Lukeš v holínkách plných ledové vody brzy našel z řeky místo kde se vydří mládátko usilovně snažilo prodrat se ke břehu beznadějně se zužující se skulinou mezi balvany a na základě svých znalostí přírody došel k alarmujícímu zjištění, že bez lidské pomoci mládátko závislé ještě na mateřském mlíčku, nepřežije.

Skulina, do které byla vydřička vklíněná byla hluboká a úzká. Rozhodli jsme se tedy společně pokusit se najít způsob jak proniknout změtí kamenů a hlíny do místa, kde mohla mít vydra čumáček a dostat se k ní z druhé strany.

Některé balvany vzdorující síle osmi rukou pomohl odvalit naviják od našeho auta, který tak znovu prokázal svou užitečnost v místě, které je občas autem dostupné jen velmi obtížně. Ty ještě větší se podařilo páčidlem alespoň nadzvednout a vypodložit, aby mohla Klára rukama vyhrabávat hlínu a naslouchat, jestli pískání je slyšet o něco blíž. S postupujícím soumrakem a promrzlostí všech zúčastněných bylo jasné, že buď se k vydřičce prohrabeme během příštích 10 minut, nebo se budeme muset na místo vrátit druhý den ráno. Bude tam ještě, nebo ji mezitím dostane liška?

Ve chvíli poslední se hlína pod rukou propadla někam do hlubin a světlo Klářiny baterky posvítilo vydřičce přímo do očí. Zděšeně se otočila a prchala opačným směrem, přímo do náruče pana Lukeše staršího. Pak už jen do připraveného pytle a tepla záchranné stanice, dělat společnici jiné malé vydřičce, která se na podzim narodila dospělé samičce z našeho výběhu.

Zatoulání se od své maminky tedy pro mládátka tentokrát dopadlo dobře. Radost měli nejenom všichni zúčastnění, ale i pán, který nás na vydru v ohrožení upozornil. Druhý den nám opět telefonoval a vyzvídal, jak celá věc dopadla.

Šťastnou náhodou měl u sebe pan Pecánek fotoaparát, můžete se tedy na závěr více než pěti hodinové záchranné akce i podívat.

Jsou chvíle, kdy zapomínáme na všechny starosti a problémy, které provozování turistické chaty v pustině přináší a jsme šťastní, že jsme právě tam kde jsme. Tento den bude patřit k těm, na které ani my, ani všichni kteří pomáhali nikdy nezapomeneme.

Slávek s Klárou

Turnerova chata